

Sygn. akt X K 1153/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Anna Wiecheć

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim A. D. (1)

po rozpoznaniu w dniach 30.06.2016 r., 13.01.2017 r.

sprawy **L. O.**, syna B. i G. z domu K., urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 kwietnia 2014 roku w S. przy ul. (...), działając za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, mając na celu osiągnięcie korzyści majątkowej, doprowadził D. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 500 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawieranej z nim umowy sprzedaży sprzętu AGD, pobranie zaliczki w kwocie jak wyżej i nieprzesłanie zamówionego towaru,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

I. oskarżonego **L. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, stanowiącego wypadek mniejszej wagi określony w art. 286 § 3 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 286 § 3 k.k., art. 34 § 1 k.k., § 1a pkt 1 i § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy 24/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego;

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 2598,42 zł (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt osiem 42/100 złotych) i opłatą w wysokości 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych).

X K 1153/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2014 r. D. M. znalazł na portalu internetowym olx ogłoszenie z ofertą sprzedaży sprzętu AGD: pralki, zmywarki, piekarnika i chłodziarko- zamrażarki firmy (...) za kwotę 2900 zł. Następnie w celu uzgodnienia warunków transakcji skontaktował się z ogłoszeniodawcą, który przedstawił się jako J. S., były policjant, który z uwagi na śmierć żony przeprowadza się i sprzedaje sprzęt AGD. D. M. zobowiązał się wówczas do wpłaty 500 zł tytułem zaliczki, pozostała zaś część uzgodnionej ceny miała zostać wpłacona po dostarczeniu sprzętu do w/w. Tego samego dnia D. M. przelał zaliczkę na wskazany przez sprzedającego nr rachunku bankowego. W dniu 16 kwietnia 2014 r. ogłoszeniodawca skontaktował się z pokrzywdzonym i zapewnił go, że zakupiony towar dostarczy w piątek lub sobotę.

Następnego dnia sprzedający poinformował w/w, że sprzęt przesła dopiero po otrzymaniu pełnej kwoty transakcji. D. M. nie zgodził się na postawiony warunek i zażądał zwrotu wpłaconych pieniędzy. W trakcie rozmowy ogłoszeniodawca zobowiązał się do zwrotu wpłaconej przez pokrzywdzonego kwoty, co uczynił dopiero 09 września 2016 r.

/Dowody: zeznania D. M. k. 2, k. 231

potwierdzenie wykonania przelewu k. 7.

korrespondencja mailowa k. 8-14, k. 43-44

kopia dowodu wpłaty k. 209/

W toku postępowania przygotowawczego ustalono, że analizowane ogłoszenie zamieszczone zostało w dniu 08 kwietnia z adresu IP 78.131.235.102. Numer ten przydzielony był przez providera A. D. (2). Adresem świadczenia usługi był natomiast adres w S. przy ul. (...). Mieszczące się pod tym adresem mieszkanie w chwili popełnienia czynu wynajmowane było L. O.. Rachunek bankowy, na który pokrzywdzony przelał zaliczkę również okazał się należeć do L. O..

/Dowody: zeznania M. Z. k. 61-62

zeznania A. D. (2) k. 73-74

dokumenty k. 36-39, k. 47, k. 63-64, k. 66-67/

L. O. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż rzeczywiście zamieścił ogłoszenie sprzedaży sprzętu elektronicznego w serwisie internetowym oraz że otrzymał od D. M. zaliczkę w kwocie 500 zł. Wskazał jednak, że jego zamiarem nie było popełnienie przestępstwa, a cała sytuacja była wynikiem nieporozumienia. Dodał, iż chciał zwrócić wpłaconą mu przez pokrzywdzonego kwotę, jednak z przyczyn od niego niezależnych nie mógł tego uczynić w krótkim terminie. W dniu 26 czerwca 2014 r. został zatrzymany w celu odbycia kary i wówczas jego kontakt z pokrzywdzonym urwał się. W toku postępowania sądowego oskarżony wyjaśnił, że wystawiony do sprzedaży towar sprzedał innej osobie. Do momentu zatrzymania nie zwrócił jednak pokrzywdzonemu pieniędzy, gdyż musiał zapewnić byt rodzinie.

/Dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 87, k. 191-192/

L. O. był uprzednio wielokrotnie karany. W czterech przypadkach za czyn z art. 286 §1 k.k., zaś w jednym za czyn z art. 62 § 1 k.k.s.

/Dowód: karta karna k. 111-112/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka D. M.. Zeznania te są spójne z dokumentami złożonymi do akt sprawy i wyjaśnieniami oskarżonego, który nie kwestionował przebiegu transakcji z pokrzywdzonym.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, gdyż zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. D. (2) i M. Z., które znajdują potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego L. O. jedynie co do tego, że wystawił on na portalu internetowym przedmiot na sprzedaż oraz że z tego tytułu otrzymał zaliczkę od pokrzywdzonego. Sąd odmówił natomiast oskarżonemu wiary jego zapewnieniom, iż nie miał on zamiaru popełnić przestępstwa, a cała sytuacja była wynikiem nieporozumienia. Wskazać należy, iż z uwagi na fakt, że oskarżony deklaruje dochody w kwocie 5000-7000 zł miesięcznie, nie

sposób uznać, że na przeszkodzie do dokonania zwrotu pokrzywdzonemu pieniędzy stało pozbawienie oskarżonego wolności, tym bardziej, że doszło do niego ponad 2 miesiące po otrzymaniu przelewu od pokrzywdzonego. W ocenie Sądu oskarżony od samego początku miał zamiar wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego co do wywiązania się z zawartej z nim umowy sprzedaży sprzętu AGD. Zauważyć należy, iż o jego umyślnym działaniu świadczy ukrywanie swojej tożsamości przy zawieraniu umowy z pokrzywdzonym oraz nagła zmiana poczynionych z nim uzgodnień, domaganie się całej kwoty transakcji oraz uzależnienie przesłania sprzętu od jej otrzymania, a także zerwanie jakiegokolwiek kontaktu z pokrzywdzonym po otrzymaniu od niego zaliczki.

W świetle opisanych powyżej, przeprowadzonych w sprawie dowodów, w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia w czynu, tj. działając za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, mając na celu osiągnięcie korzyści majątkowej, doprowadził M. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 500 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej z nim umowy sprzedaży sprzętu AGD, wyczerpując tym samym znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 i 3 k.k.

Rozważając kwestię kary w stosunku do oskarżonego Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru określonych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił wcześniejszą karalność oskarżonego za przestępstwa podobne.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę, że wartość wyrządzonej szkody była stosunkowo niewielka, a także fakt, iż oskarżony zwrócił pokrzywdzonemu kwotę 500 zł oraz wpłacił na jego rzecz kwotę 200 zł tytułem quasi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd, kierując się zasadą ultima ratio, określoną w art. 58 par 1 k.k., która stanowi, iż jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą lat 5, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary, uznał, iż kara 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym będzie adekwatna do popełnionego czynu.

Zdaniem Sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, spełni również swoje cele wychowawcze i prewencyjne oraz stanowić będzie konkretną dolegliwość dla oskarżonego.

Sąd zasądził na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego wynagrodzenie z tytułu nieopłaconych kosztów obrony oskarżonego w postępowaniu sądowym, z uwzględnieniem podatku VAT.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, Sąd obciążył go tymi kosztami w całości, w tym wymierzył mu opłatę zgodnie z obowiązującymi przepisami.